N°. 39. A°. 1842.

DINGSDAG, den 12den APRIL.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 8 April 1842.*

Van wege den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden; als:

1. Aan de Slavin *Willemijntje;* toebehoord hebbende aan den Boedel wijle MATTHIJS van de Wed. VAN DAHLEN.
2. Aan de Slavenkinderen *Willem* en *Leentje;* toebehoord hebbende aan den Boedel Wijlen W. J. PANTEKOEK.
3. Aan de Slavenkinderen *Jan* en *Kato;* toebehoord hebbende aan de Wed. M. B. DE MESQUITA, geboren J. C. WESTMAAS.
4. Aan de Slavin *Klaartje* en haren Zoon *Henry;* gestaan hebbende onder Straatvoogdij van JOSEPH D'ANAVIA. — En
5. Aan de Slaven *Henriette*, *Martina* en *George;* toebehoord hebbende aan JAN DE JAGER Ez. privé en nomine exoris: — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

1. ELISABETH STRIJEN.
2. WILLEM SAMUEL BRANDENBOSCH.
   LEENTJE REBECCA BRANDENBOSCH.
3. ERNESTUS MARTINUS MILDAM.
   ANNA CATHARINA MILDAM.
4. KLAARTJE JOSEPHINE CHARLOTTE VAN ZORGEN.
   ENRIJ JACOBUS FREDERIK VAN ZORGEN. — En
5. HENRIETTE TERBAND.
   MARTINA BUNSEVELD.
   GEORGE HALSTEREN.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. BIKKERT SCHOTBORGH.

MENGELWERK.

Eene herinnering.

De wals is, even als het gedicht, van zeer onderscheiden aard, nu eens vrolijk, dan weder melancholiesch, krachtig of zacht, herderlijk of krijgshaftig. Dezelve is, even als de luim, geheel onafhankelijk, en aan regels noch grenzen gebonden. De beroemde danser Marchel, die in de achttiende eeuw bloeide, schepte veel behagen in de menuet; zou hij door een wals niet in verrukking zijn geraakt? Labitski, Launer en Strauss, gaven een nieuw leven aan deze soort van muzijk, die van Duitschen oorsprong is; en de laatste heeft zich door alle beschaafde landen beroemd gemaakt, terwijl zijne sprekende en uiterst schoone walzen bij alle liefhebbers van zachte toonen gezocht zijn.

Schijnbaar onbeduidende zaken kunnen dikwijls treffende indrukken nalaten, en zoo gaf een wals aanleiding tot de volgende treurige herinnering:

Op zekeren dag wandelde een man van eene kleine gestalte, doch goed gevormd, die een bleek en treurig voorkomen had, langs de oevers van het meer van *Stamberg*, dat omtrent vijf uren lang, en een uur breed is. Hetzelve levert een indrukwekkend gezigt op en zou de minst dichterlijke verbeelding in vervoering kunnen brengen. Hooge bergen, welker toppen met eeuwigdurende sneeuw bedekt zijn, omgeven hetzelve, en het zich daar langs uitstrekkende woud weêrkaatst zijn sombere groen in deszelfs heldere wateren.

»Hoe! vriend," sprak een ander persoon, die op dat oogenblik nadgrde, »altijd treurig, altijd eenzaam?"

»Gij weet, waarde prins, dat ik, naar het goede dat ik van wege de menschen ondervonden heb, niet veel verlangen kan hebben om hun gezelschap te zoeken. Gij zelf, zoo jong, zoo geliefd aan uw vaderland, en die reeds zooveel roem verworven hebt, zijt gij niet, even als ik, een balling?"

»Dat wij daar nu niet aan denken, mijn waarde vriend, en dat wij, nu wij voor den storm beveiligd zijn, een rustig en steeds nog aangenaam leven genieten. Hebt gij tijding van uwe beidhaltige Emilie?"

»Ja, ik heb gister een' brief ontvangen."

»Hoe kunt gij dan nog klagen? Kom, kom, weg met die treurigheid, en laat ons vrolijk zijn. Herinner u wat Boileau zegt, dat wij altijd moeten trachten, bedroevende gedachten uit het hoofd te stellen en ons tot aangename gedachten moeten bepalen. Zie eens die tevreden Beijersche boeren; hoe gelukkig zijn zij; zij denken zoo weinig aan den storm des levens, als aan dien welke ons boven het hoofd hangt. Zij dansen, zijn vrolijk, en het tegenwoordige genot is alles waar zij om denken. Dat is de practicale wijsbegeerte, en ik houd mij overtuigd, dat die lieden het aan 't regte einde hebben."

Dus sprekende waren onze twee wandelaars een troep Beijersche landlieden genaderd, die zich geheel aan het vermaak van den dans overgaven. Het was kermis op het dorp *Stamberg*, en op ieders gelaat stond vreugde te lezen. De meer bedrukte van onze twee personaadjes sloeg de bewegingen der dansers met genoegen gade, en dit behagelijke tooneel bragt te weeg, dat het treurigheid van zijn gelaat deed verdwijnen. Eensklaps echter werd hij bleek en somber, terwijl tranen zijne oogen bevochtigden.

»Wat deert u?" vroeg zijn vriend met verwondering.

»O, niets!"

»Maar waartoe die tranen?"

»De wals, dien de muzijkanten nu spelen, heeft treurige en wreede herinneringen bij mij opgewekt."

»Welk eene vreemde uitwerking heeft de muzijk op u! Verklaar u nader."

»Het is eene opwelling, die veel overeenkomst heeft met die van Richard Leeuwenhart, toen hij de romance van *Blondel* hoorde. Toen ik gevangen werd gezet, werd ik aanvankelijk gedurende zes weken naauw opgesloten; en dit, gevoegd bij de gedachten aan mijne dochter en aan mijne vrouw, die zich toen in een gevorderden staat van zwangerschap bevond, maakte mij diep neêrslagtig en gevaarlijk ziek. Mijne vervolgers, vreezende dat mijne ziekelijkheid mij naar het graf zou slepen, verminderden hunne wreedaardigheid en vergunden mij om dagelijks een uur in den tuin der gevangenis te wandelen. Ik zag, onder een troep van de laagste gevangenen, verscheidene edele slagtoffers aankomen, en onder anderen een onzer dapperste generaals. Hij reikte mij de hand toe en terwijl hij den tuin, die naar de voorplaats leidde, doorging, zeide hij mij: »Laboijdère is ook van hier weggevoerd; weldra zal de beurt aan mij, aan u en aan vele anderen zijn, maar wat mij het meeste kwellen zal, is het gebabbel der advokaten, die mijne positie niet begrijpen." Hij werd naar eene kamer, of liever kerker, boven de mijne gebragt, ter zijde van welke eene zware ijzeren deur was, die elk uur van den nacht geopend werd om den schildwacht af te lossen. Derzelver dof en hard gekras deed mijn bed schudden en belette mij om te slapen, en ik was koud en kalm, zonder de minste hoop of vertroosting, om de kwellingen mijner gevangenschap te verligten. Deze tijdelijke folteringen waren echter verre van mij geheel ter neder te slaan, hoewel ik mij geene ijdele begoocheling maakte dat men mij regt zou laten wedervaren, en dat de stem der billijkheid mij de deuren der gevangenis zou openen; doch mijne geestkracht hield zich staande door de gedachte aan den keizer. Ik leed, het is waar, doch ik leed voor hem; en mijne rampen zouden glans ontleenen uit de oorzaak, die tot dezelve had aanleiding gegeven. Mijn noodlot was aan den onsterfelijken naam van Napoleon verbonden. Daarenboven; was niet het lijden van Bonaparte grooter, dan het mijne? welke treurige gedachten moest zijne ballingschap op *Sint Helena* in zijnen boezem hebben doen opwellen! Zijne rampen verbanden alle gedachten van mijn eigen toestand uit mijnen geest. De wraak der vorsten liet zich zwaar over ons gevoelen, en ik vond er vertroosting en eer in, in dezelve te deelen. Deze gedachte ondersteunde mij in mijnen nood, en het denkbeeld dat hij mijn vonnis zou vernemen — dat mijn dood hem aanleiding zou geven om aan mij te denken — dat ik mij zijne genegenheid en vertrouwen waardig zou betoonen, bragt mij in eene onbeschrijfelijke verrukking. Terwijl ik mij aldus in gepeins verloor, klonken mij de treurige en zachte toonen eener fluit in het oor. Het was mijn ongelukkige makker, die zich door middel van de muzijk afleiding wist te verschaffen en de verveling, die op zulk eene plaats zoo sterk is, wist te verdrijven. Niemand kan zich verbeelden, hoeveel indruk een eenvoudig stuk op den geest maakt, wanneer men denzelven in den treurigen toestand treft, waarin ik mij bevond. Mijn buurman scheen weinig aan het hem dreigend lot te denken, en besloot zijne muzijkale *séances* zelden zonder onderscheiden walzen te spelen, die hij in *Duitschland* gehoord had, een van welke hij met meer geest en gevoel blies, als hij anders wel gewoon was. Ik hoorde dien liever dan al de overige, want dezelve was vrolijk en levendig, en deed mij mijn treurigen toestand eenigen tijd vergeten."

»En die wals," viel zijn vriend in, "die u eenmaal bekoorde, maakt u thans treurig: want ik vermoed dat het die is, welke de muzijkanten thans spelen en de vrolijkheid van die brave lieden zoozeer vèrhoogt."

»Juist, het is dezelfde. Ik heb hem later niet meer gehoord en thans doet hij mij zoo aan. Na verloop van twee dagen verwonderde ik mij, dat mijn nabuur ophield met spelen, en ik mijn geliefkoosden wals niet meer hoorde, doch al spoedig vernam ik, dat die onschuldige uitspanning was verboden geworden. Zij wilden hem de middelen benemen om zijne gedachten van zijn

noodlot af te trekken, hem druppel voor druppel het vergif der verveling laten opdrinken. Mijn doorluchtige makker werd echter spoedig van de ketenen des kerkers verlost en viel door de handen zijner landgenooten. Ik zou genoodzaakt zijn geweest, het schavot te beklimmen, indien mijne vrouw, in hare heldhaftige en edele gehechtheid, mij niet voor dien smadelijken dood had behoed, de vrees waarvoor haar daarna van het verstand beroofde. En nu, mijn vriend, herinnerde die wals mij aan al het voorledene."

De lezer zal waarschijnlijk reeds begrepen hebben, dat het de graaf L a v a l e t t e was, die tegen zijn vriend Prins E u g é n e d e B e a u h a r n a i s over de indrukken sprak, welke hij in zijne gevangenis had gehad, en over den Maarschalk N e i j, die zulk een droevig uiteinde had.

Geboorte van eenen Prins in vroegere dagen.

Wanneer heden ten dage eene Koningin of Princes de Vijfde maand harer zwangerschap bereikt heeft, beginnen doctoren, accoucheurs, vroedvrouwen terstond buitengewone zorgen voor hare gezondheid te dragen. Men laat haar naauwelijks toe, voor korten tijd hare vertrekken te verlaten al ware het dan in de zachtst rijdende koets en op den gemakkelijksten, effensten weg; zulk een toertje wordt voor den toestand der aanstaande moeder reeds te gewaagd geacht. — C a i j e t, onderleermeester bij H e n d r i k IV, berigt, dat, toen J e a n n e d' A l b e r t den wensch te kennen gegeven had, om haren gemaal, A n t o i n e d e B o u r b o n, in de *Picardysche* oorlogen te vergezellen, haar vader, de Koning van *Navarre*, haar gebood, wanneer zij bevallen moest, naar hem toe te komen, en in zijne woning haar kraambed te houden; dat hij wel voor het kind zou zorg dragen, onverschillig of het een jongen of een meisje was. Toen nu de Vorstin in de negende maand harer zwangerschap gekomen was, brak zij van *Compiegne* op, deed de destijds zoo moeijelijke reis door geheel *Frankrijk* tot aan de *Pyreneën*, en kwam, na veertien dagen onderweg, geweest te zijn, te *Pau* aan. Hier verlangde zij (voegt de Geschiedschrijver er bij) den laatsten wil van haren vader te zien, die in een gouden doos bewaard werd, waaraan eene gouden keten van zulk eene lengte hing, dat dezelve vijf en twintig of dertig maal om den hals eener dame gewonden kon worden. Zij deed haren vader eene vraag over die keten. »Zij is voor u bestemd," antwoordde de Koning, »zoodra gij het kind, dat gij onder uw hart draagt, mij in de armen gelegd zult hebben. Ik geef er u mijn woord van eer op, dat alles het uwe zijn zal, als gij mij slechts, wanneer gij in barensnood ligt, een *Bearner* volkslied zingt; ik zal u dan bij uwe verlossing wel hulp bezorgen." Tusschen 12 en 1 ure in den nacht van den 13 December 1553 werd de Vorstin door de barensweeën aangetast; op het berigt hiervan snelde haar vader terstond naar beneden, en zoodra zij hem zag komen, hief zijne doorluchte dochter, die haar geheele leven lang door hare kracht van geest bekend geweest is, met luider stemme het oude *Bearner* lied aan:

»Notre dame du bout du pont
Aidez moi en cette heure" etc.

Onmiddelijk na hare bevalling hing haar vader haar de gouden keten om den hals, en gaf haar de gouden doos, die zijnen uitersten wil bevatte. Hij overhandigde haar die geschenken met de woorden: »Ziedaar, lieve, dat is voor u; maar dit is voor mij," en hiermede nam hij het pas geboren wicht in zijne armen zonder te wachten dat het aangekleed was. De kleine Prins werd vervolgens op zulk eene wijze opgevoed en kreeg zulk voedsel, dat hij daardoor tegen vermoeijenissen en ontberingen gehard werd; menigmaal bekwam hij, op uitdrukkelijk bevel van zijnen grootvader, niet anders te eten dan zeer grof brood. Volgens gebruik van het land, was het kleinkind ook gewoon, barrevoets en bloothoofds, bij winter zoo wel als bij zomertijd, met de boerenknapen te spelen en rond te loopen. Dit kleinkind nu werd Koning H e n d r i k de IV van *Frankrijk*.

Treffend antwoord.

De schertsminnende Hertog v a n W a r b u r t o n bragt eens in eene zijner redevoeringen in het Hoogerhuis eene Bijbelsche geschiedenis te pas. Een Bisschop, die naast hem zat, dit eene wijl aangehoord hebbende, trok hem bij de mouw, en vroeg hem: »Wanneer zult gij eens op houden te prediken?" — »Zoodra ik Bisschop geworden ben," antwoordde de Hertog.

Een der engelsche bladen behelst, ter gelegenheid van de geboorte des troonopvolgers, met zelfverheffend gevoel aan de uitgestrektheid der britsche bezittingen denkende, het volgende: »Eereschoten tot het vieren der geboorte van den Hertog *van Cornwall* zullen worden losgebrand: in Amerika, langs de stranden der Hudsonsbaai, langs de geheele lijn der Canadasche meren, in Nieuw Brunswijk, Nieuw-Schotland, New Foundland, op de Bermuda's, op honderd punten in de West Indien, in de bosschen Guyana, en op de afgelegen Falklandseilanden, nabij Kaap Hoorn; in Europa, op de Britsche eilanden, van de rots van Gribraltar, uit de onneembare vestingwerken van Malta en op de Jonische eilanden; in Afrika, op de kust van Guinea, op St. Helena en Ascension, van de Kaapstad tot de Oranjerivier; in Azie, van de vesting Aden, in Arabie, tot Karrack, in de Perzische golf, door het Britsche leger in Afghanistan, langs het Himalaya gebergte, de boorden van den Indus en den Ganges, en van daar tot den zuidelijksten uithoek van Hindostan, op het eiland Ceylon, aan gene zijde van den Ganges in Assam en Arakan, op het Prins van Wales eiland en te Singapore, ja zelfs op de kusten van China, op Hong-kong en Chusan; in Australie, in al de volkplantingen, die overal op het vaste land en de eilanden van dat wereld deel zijn aangelegd en in de straat, die de eilanden der Nieuw-Zeelanders van een scheidt. Geen Prins is ooit in dit of eenig ander rijk, in oude of nieuwere tijden ter wereld gekomen, wiens geboorte op zoo ver van elkander gelegene punten des aardbodems tot openbare vreugdebedrijven aanleiding heeft gegeven."

Volgens de jongste telling bedraagt de bevolkingen van Engeland 7,321,875 personen van het mannelijk en 7,673,633 van het Vrouwelijk geslacht, te zamen 14,995,508; die van Wallis 447,533 van het mannelijk en 463,788 van het Vrouwelijk geslacht, te zamen 911,321, die van Schotland 1,246,427 van het mannelijk en 1,382,630 van het vrouwelijk geslacht; de bevolking van Ierland wordt op 8 millioen van geheel Grootbrittanje op 26 millioen geschat. De vermeerdering der bevolking sedert 1831 wordt op 14½ ten honderd gerekend. Het getal huizen in Grootbrittanje (zonder Ierland) is, 3,462,007 bewoonde, 198,061 onbewoonde, 30,631 andere gebouwen, te zamen 3,682,699 gebouwde eigendommen, zijnde 525,220 meer dan in 1831.

ADVERTENTIËN.

De Substituut belast met de functien van Procureur Generaal herinnert, als daartoe geautoriseerd, allen Eigenaren, Administrateurs en Directeurs van Plantaadjen en Gronden, Visschers en in het algemeen iederen Ingezeten, aan de bepalingen van art. 4 en 10 van de Publicatie van 5 | 7 October 1837 (Gouvernements Blad No. 6) ten aanzien van het merken der Vaartuigen, en de afgifte van passen; — en voorts aan de gehoudenheid om ieder vaartuig behoorlijk aan elken militairen post, dien zij passeren, te doen verkennen, met waarschuwing om niet die verkenning te ontduiken, door te veel uit den wal te houden.

Zij zullen het dierhalve zich zelven te wijten hebben, indien de maatregelen waartoe de wachthebbende Manschappen bevoegd zijn, om hen, of de Slaven onder hun beheer, tot nadering of verkenning te noodzaken, eenig onheil mogten ten gevolge hebben, — blijvende de weg altijd open tot het indienen van klagten, wegens noodeloos oponthoud en onbescheidene behandeling.

Paramaribo, den 9 *April* 1842.

De Substituut belast met de functien van Procureur Generaal,
PALTHE WESENHAGEN.

TRANSPORTEN.

(9275) Den 29sten Maart 1842. E. LEIJDENHOOP, aan N. W. BÖHM, van de *helfte* in het Erf en daarop staande Gebouwen, aan de *Dominestraat*, N. W La. C. No. 177 en O. W. La. D. No. 374.

Den 8sten April. J. M. TREURNIET, aan MATTHIJS KERSTER, van het Huis en Erf, benevens deszelfs Achtergebouwen, aan de *Groote Dwarsstraat* van de *Steenbakkersgracht*, N. W. La. E. No. 196 en O. W. La. D. No. 705.

Idem. EXPLOICTEUR, aan ISAC NAHAR CASTILHOZOON, van het Huis en Erf, aan de *Heerenstraat*, N. W. La. A. No. 86 en O. W. La. B. No. 76.

Idem. Dezelve, aan F. J. BINZ, van het Huis en Erf, aan de *Heerenstraat*, N. W. La. A. No. 54 en O. W. La. A. No. 27.

HYPOTHEKEN.

Den 29sten Maart. M. J. GOEDMAN 1e. *Hypotheek* ten beheeve fungerende WEESMEESTERS voor diverse minderjarigen, en te vestigen op het Huis en Erf, aan de *Jodde Breedestraat*, N. W La. C. No. 29 en O W. La. C. No. 137.

Den 9den April. Weduwe M. A. SALOMONS geb. GOMPERTS. 1e. *Hypotheek* ten behoeve de HOOFDDIRECTIE der P. W. I. Bank, en te vestigen op de Plantaadje *de Nieuw Hoop* c. a., gelegen in de rivier *boven Commewijne*.

Idem. Dezelve, 2e. *Hypotheek* ten behoeve S. WITTERING qq. en M. H. HUIDEKOPER qq. GEBROEDERS WITTERING te *Amsterdam*, en te vestigen op de Plantaadje *de Nieuw Hoop* c. a., als voren gelegen.

Paramaribo, den 9 *April* 1842.

De Griffier van het Geregtshof te *Suriname*,
A. VAN MEERTEN.

Te bekomen bij den ondergeteekende
LAMP-OLIE in pullen.
(11784) M. D. SANCHES.

SURINAAMSCHE MAATSCHAPPIJ
VAN
WELDADIGHEID.

*** VERGADERING van HOOFDBESTUURDERS en ONDERSCHEIDENE COMMISSIEN, op *HEDEN* den 12den April 1842, 's avonds ten 7½ uren, in het locaal van de Loge *Concordia*.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.